

Mishnah Ketubot, chapter 8

משנה כתובות פרק ח

(1) If a woman came into possession of property before she was betrothed [and then was betrothed], the School of Shammai and the School of Hillel agree that [after her betrothal and before her marriage] she may sell it or give it away, and her act is legally valid. [However] if she came into possession of the property after she was betrothed, the School of Shammai say, She may sell it [after the betrothal but before her marriage], and the School of Hillel say, She may not sell it [after her betrothal even before her

marriage]; but both agree that if she had sold it or given it away, her act is legally valid. Rabbi Yehudah says, The Sages argued before Rabban Gamliel, Since the man [through betrothal] gains possession of the woman [his betrothed], does he not also gain possession of her property? He replied, We are embarrassed with regard to [the problem of] her new possessions [for failing to discover a reason why a husband is entitled to seize the property which his wife had sold or given away even though she obtained it after marriage], and you wish to involve us [in the problem of] her old ones [property into the possession of which she came while she was only betrothed] also? If she came into the possession of property after she was married, both [the School of Shammai and the School of Hillel] agree that, even if she had sold it or given it away, the husband may seize it from the buyers. [If she came into possession] before she married, [i.e., either before or after she was betrothed — Rashi] and subsequently married, Rabban Gamliel says, If she [after her marriage] had sold it or given it away, her act is legally

רבנו עובדיה מברטנורא

א האשה עד שלא תתארס, ונתארסה: ב"ש אומרים תמכור. בעודה ארוסה, אבל משנישאת לא: הואיל וזכה באשה. שהיא ארוסתו: לא יזכה בנכסים. בתמיה: על החדשים. שנפלו לה משנישאת: אנו בושין. מה ראו חכמים לומר אם מכרה ונתנה הבעל מוציא מיד הלקוחות: אלא שאתם מגלגלים עלינו. נכסים שנפלו לה בעודה ארוסה לומר שאם מכרה מכרה בטל לפי שזכה

א האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס, מודים בית שמאי ובית הלל שמוכרת ונותנת וקיים. נפלו לה משנתארסה, בית שמאי אומרים, תמכור, ובית הלל אומרים, לא תמכור. אלו ואלו מודים, שאם מכרה ונתנה, קיים. אמר רבי יהודה, אמרו לפני רבן גמליאל, הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים. אמר להן, על החדשים אנו בושין, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים. נפלו לה משנישאת, אלו ואלו מודים שאם מכרה ונתנה שהבעל מוציא מיד הלקוחות. עד שלא נשאת ונשאת, רבן גמליאל אומר, אם מכרה ונתנה, קיים. אמר רבי חנינא בן

valid. Rabbi Hanina ben Akiva says, They argued before Rabban Gamliel, Since the man [by marriage] gained possession of the woman, should he not also gain possession of her property? He replied, We are embarrassed with regard to [the problem of] her new possessions, and you wish to involve us [in the problem] of her old ones also?

(2) Rabbi Shimon draws a distinction between one kind of property and another: Property that is known to

husband [i.e., real estate], [the wife] may not sell, and if she has sold it or given it away her act is void; [however, property] which is unknown to the husband [i.e., movable property; according to another interpretation, “unknown property” refers to property from a distant land that fell to her] [the wife] may not sell, but if she has sold it or given it away, her act is legally valid.

(3) [If a married woman] came into the possession of money, land should be bought with it and the husband is entitled to its revenues [while the land itself remains in the possession of the woman]. [If she came into the possession of] produce that was detached from the ground [i.e., after it was harvested, it should be sold and], land should be bought therewith and the husband is entitled to its revenues. [If it was] produce still attached to the ground, Rabbi Meir ruled, The land [which remains the property of the woman] is to be valued as to how much it is worth with the produce [which, having grown before the land came into possession of the woman, remains her property, in the opinion of Rabbi Meir, like the land itself] and how much without the produce, and with the difference [i.e., the value of the attached produce which is the property of the woman and

רבנו עובדיה מברטנורא

בהם הבעל: **ב נכסים הידועים לבעל ונכסים שאין ידועים.** אית דמפרשים נכסים ידועים, מקרקעי. ושאיין ידועים, מטלטלי. ואית דאמרי, אלו ואלו ידועים הם. ואלו הם שאינם ידועים, כל שהיא יושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים. ופסק ההלכה, בין נכסים שנפלו לה עד שלא תתארס ובין שנפלו לה משנתארסה אם מכרה אותם אחר שנישאת הבעל מוציא מיד הלקוחות פירות בחייה וגוף הקרקע לאחר מיתתה. והלכה כר"ש שחולק בין נכסים הידועים לבעל לנכסים שאינם ידועים:

עקיבא, אמרו לפני רבן גמליאל, הואיל וזכה באשה, לא יזכה בנכסים. אמר להם, על החדשים אנו בושין, אלא שאתם מגלגלים עלינו את הישנים: **ב רבי שמעון חולק בין נכסים לנכסים. נכסים הידועים לבעל, לא תמכור. ואם מכרה ונתנה, בטל. שאינן ידועים לבעל, לא תמכור. ואם מכרה ונתנה, קיים: ג נפלו לה כספים, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. פרות התלושין מן הקרקע, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. והמחברין בקרקע, אמר רבי מאיר, שמין אותן כמה הן יפיו בפרות וכמה הן יפיו בלא פרות,**

not of the husband who, according to Rabbi Meir, is entitled only to such produce of his wife's land as grows after, but not before, he had become entitled to the revenues] land should be bought [thus turning the worth of the produce into capital], and the husband is entitled to the revenues [of the purchased land, which remains the

והמותָר, וְלִקְחָהּ בְּהֵן קָרְקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, הַמְחַבְּרִין לְקָרְקַע, שְׁלוֹ. וְהַתְּלוּשִׁין מִן הַקָּרְקַע, שְׁלָהּ, וְלִקְחָהּ בְּהֵן קָרְקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת: ד' רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מְקוֹם שֵׁיפָה כָּחוּ בְּכַנִּיסְתָּהּ, הוֹרַע כָּחוּ בִּיצִיאָתָהּ. מְקוֹם שֶׁהוֹרַע כָּחוּ בְּכַנִּיסְתָּהּ, יָפָה כָּחוּ בִּיצִיאָתָהּ. פְּרוֹת הַמְחַבְּרִין לְקָרְקַע, בְּכַנִּיסְתָּהּ שְׁלוֹ וּבִיצִיאָתָהּ שְׁלָהּ. וְהַתְּלוּשִׁין מִן

property of the wife]. The Sages, however, rule, All produce attached to the ground belongs to the husband [even if it grew before he had become entitled to the revenues from the land] and only that which is detached from it [at the time he married the woman, when he acquires the right to the revenues] belongs to the wife; [with the proceeds of the latter] land is to be bought and the husband is entitled to the revenues [the law follows the Sages].

(4) Rabbi Shimon says, In the case in which the husband is at an advantage when he marries his wife, he is at a disadvantage when he divorces her; and in the case in which he is at a disadvantage when he marries her, he is at an advantage when he divorces her. [How so?] Produce which is attached to the ground when he marries his wife, is the husband's [this, so far, is in agreement with the view of the Sages], and hers when he divorces her [the point of difference between the Sages and Rabbi Shimon concerns the produce that is attached at the time of her divorce; the Sages argue against Rabbi Shimon and claim that produce which grew while in his possession (i.e., before the divorce), is his. The law however, follows Rabbi Shimon that a divorced woman is entitled not only to the land which was hers all the time, but also to all produce of such land which had not been detached prior to her divorce], while produce that is detached from the

רבנו עובדיה מברטנורא

ג שמין אותן. דקסבר מה שגדל ברשותו הוו פירות ומה שלא גדל ברשותו הוי קרן. ולפיכך מה שדמי הקרקע יקרים עכשיו בשביל תבואה זו, הוי קרן, וצריך ליתן לה דמים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירותיה: **וחכמים אומרים.** אף אלו שלא גדלו ברשותו תורת פירות נתנו בהם, הואיל והקרקע קיימת לה. והלכה כחכמים: **ד ביציאתה.** אם בא לגרשה: **פירות המחברים לקרקע בכניסתה שלו.** כלומר בשעת נפילתן שלו, כדברי חכמים. ואיכא בין חכמים לר"ש פירות המחברים בשעת יציאה, דלא איירי בהו חכמים ולית להו הא דאמר ר"ש ביציאתה שלה דקסברי, מה שגדל ברשותו

ground is hers when she marries [since it is consequently, turned into capital by being used to purchase land, and the land itself remains in the possession of the woman], but the husband's, when she is divorced [since all detached fruit belongs to the husband, who is entitled to the revenues of his wife's land].

(5) If an aged slave or maid came into her possession [i.e., to a married woman, as an inheritance] they must be sold, and land purchased with the

proceeds, and the husband can enjoy the revenues thereof. Rabban Shimon ben Gamliel says, She need not sell them [even if her husband desires it], because they are the pride of her paternal house [which she is entitled to retain]. If she came into the possession of old olive trees or vines [and their upkeep are not worth their expense] they must be sold as wood, and land purchased with the proceeds, and the husband can enjoy the revenues thereof. Rabbi Yehudah says, She need not sell them, because they are the pride of her paternal house [which she is entitled to retain; the law follows Rabbi Yehudah]. He who incurred expenditure in connection with his wife's [*melog*] property [from which the husband may enjoy only the revenues], whether he spent much and consumed [by virtue of his right to its revenues] little, [or spent] little and consumed much, what he has spent he has spent, and what he has consumed he has consumed [i.e., he has no claim against his wife for compensation should he divorce her]. If he spent but did not consume, he may take an oath as to how much he has spent and receive compensation [if the gain was equal to, or more than, the expenditure, but if the gain was less than the expenditure he receives no more than the value of the gain].

(6) If a *shomeret yavam* [— a widow who is waiting for levirate marriage] came

רבנו עובדיה מברטנורא

שלו. והלכה כר"ש: ה רבן שמעון בן גמליאל אומר לא תמכור. יכולה היא לעכב. והלכתא כוותיה: רבי יהודה אומר לא תמכור. והלכתא כוותיה: קימעה. דבר מועט ואפילו כל שהוא: ישבע כמה הוציא ויטול. ושבועה זו כעין של תורה היא, והני מילי, שהיה השבח כנגד ההוצאה או יותר, אבל אם היתה ההוצאה יתירה על השבח ישבע שבועה התורה שהוציא כנגד השבח ויטול

הקרקע, בכניסתה שלה וביציאתה שלו: ה נפלו לה עבדים ושפחות זקנים, ימכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא תמכור מפני שהן שבה בית אביה. נפלו לה זיתים וגפנים זקנים, ימכרו לעצים וילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. רבי יהודה אומר, לא תמכור מפני שהן שבה בית אביה. המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קמעא, קמעא ואכל הרבה, מה שהוציא הוציא, מה שאכל אכל. הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא ויטול: ו שומרת יבם שנפלו לה

[during this waiting period] into the possession of property [from her father's house], the School of Shammai and the School of Hillel agree that she may sell it or give it away, and that her act is legally valid [as *melog* property, she has the right to dispose of it in the

way she sees fit]. If she died, what shall be done with her *ketubah* [meaning here, the sum, corresponding in value to the wife's dowry, which is conveyed under terms of tenancy to the future husband, who enters it into the marriage contract and those properties of *tzon barzel* — properties which are completely hers and for which he accepts full responsibility, see Mishnah Yevamot 7:1)] and with the property that comes in and goes out with her [i.e., her *melog* property, the capital of which remains the legal possession of the wife, the husband who enjoys only the revenues, accepting no responsibility for it]? The School of Shammai rule, The heirs of her husband [who is heir to his wife; “husband” in this context = levir] are to share it [i.e., the *melog* property, not the *ketubah* concerning which the School of Shammai are of the same opinion as the School of Hillel that follows. The discrepancy between the first clause in the Mishnah, where the *melog* property is declared definitely hers, and the second clause, in which it is considered doubtfully so, is explained in Yevamot 38a] with the heirs of her father [since it is a matter of doubt whether the marital bond with the levir, prior to consummation, constitutes a relationship as that of actual marriage, the entitlement of inheritance between her husband's heirs, and her father's, cannot be definitely determined. The property must, therefore, be equally divided between them]; and the School of Hillel rule, The property is to remain with those in whose possession it is; the *ketubah* [here it has its usual meaning: the statutory sum of one hundred *zuz* for a widow and two hundred *zuz* for a virgin] is to remain in the possession of the heirs of the husband, and the [*melog*]

נכסים, מודים בית שמאי ובית הלל שמוכרת ונותנת וקנים. מתה, מה יעשו בכתבתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה, בית שמאי ואומרים, יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ובית הלל ואומרים, נכסים בחזקתן, כתבה בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים

רבנו עובדיה מברטנורא

כנגד השבח בלבד והשאר יפסיד. וכל זה כשגירשה הבעל, אבל אם מרדה היא, בין אכל הבעל בין לא אכל, ישבע כמה הוציא ויטול כנגד השבח. ובנכסי צאן ברזל, כל השבח של בעל, דאמרינן אם הוסיפו הוסיפו לו: **ו' שנפלו לה נכסים.** מבית אביה, בעודה שומרת יבם: **מה יעשו בכתובתה.** מנה ומאתים ותוספת ונרוניא שהכניסה לו וקיבל עליו אחריות: **ובנכסים הנכנסין והיוצאין.** נכסי מלוג, שכשהיא נכנסת נכנסים עמה וכשיוצאת מבעלה יוצאים עמה: **בית שמאי ואומרים יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב.** דספק נשואה ליבם היא וזוכה בחצי ירושתה מספק: **נכסים**

property which goes in and comes out with her, remains in the possession of the heirs of her father [tson barzel property however, remains a question, as to whether Hillel meant that these are the heirs of the husband who had undertaken responsibility for the property, or the heirs of the wife whose capital it was originally, therefore the *halachah* is that they are

והיוצאים עמה בחזקת יורשי האב: ז הנח אהיו מעות, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. פרות התלושין מן הקרקע, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. המחברין בקרקע, אמר רבי מאיר, שמין אותן כמה הן יפין בפרות וכמה הן יפין בלא פרות, והמותר, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. וחכמים אומרים, פרות המחברים בקרקע, שלו. והתלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהן.

to be equally divided].

(7) If his [the levir's] brother [i.e., the deceased husband] left money [for the *ketubah*], land shall be bought with it and he [the levir, if he contracted the levirate marriage with the widow] shall enjoy its revenues [the capital being pledged to the woman for her *ketubah*, which remains a charge upon the estate of her first husband, the deceased. (According to this opinion, even movable possessions, such as money, are also pledged for the *ketubah*)]. [If the deceased husband left] produce that was detached from the ground, land shall be bought [out of the proceeds] and he [the levir, if he contracted the levirate marriage with the widow] shall enjoy its revenues. [If they were still] attached to the ground, they are to be assessed, says Rabbi Meir, as to how much they are worth together with the produce and how much they are worth without the produce, and with the difference, land shall be bought [Rabbi Meir holding the view that whatever the land yielded while it was in the possession of the deceased (i.e., during his lifetime) is mortgaged for the wife's *ketubah*], and he [the levir, if he contracted the levirate marriage with the widow] shall enjoy its revenues. The Sages however, rule, Produce which is [still] attached to the ground belongs to him [in the Gemara, the Sages note that all his property is pledged to her *ketubah*, and accordingly, they read “to her” instead of “to him”], but regarding that which is detached from the ground — whoever is first gains possession [the same ruling

רבנו עובדיה מברטנורא

בחזקתן. נכסי צאן ברזל בחזקתן. ולא אתפרש בחזקת מי, אי בחזקת יורשי הבעל הואיל ואחריותו עליו, אי בחזקת יורשי האשה שהיו שלה. ובפ"ד מיבמות תמצא המשנה הזאת: ז ילקח בהן קרקע. לפי שכתובה על נכסי בעלה הראשון, לפיכך נכסי המת אחראין לכתובה אלא שהיבם אוכל פירות אם מיבם אותה, וסבר מטלטלי משתעבדי לכתובה: **שמין אותם.** דכל מה שגדל ברשות המת אחראין לכתובה: **וחכמים אומרים פירות המחברים לקרקע שלו.** בגמרא פריך, והא כל נכסיו אחראין וערבאין לכתובה, ומשני, תני שלה: **כל הקודם זכה.** קסברי, מטלטלי לכתובה לא

applies also to money, since movable items, in the opinion of the Sages, are not pledged for the *ketubah* unless the wife had seized them; the law follows the Sages]. If he [seized it] first he acquires ownership; and if she [seized it] first, land shall be bought with it and he [the levir, if he contracted the levirate marriage with the widow] shall enjoy its revenues. Once [the levir] married her she is regarded as his wife in all respects [if he divorces her, he does so in the normal manner, and if he desires, he may remarry her, and we do not say that she requires *halitzah* or that she is prohibited as his brother's wife], except that her *ketubah* remains a charge on her first husband's estate.

(8) He cannot say to her, “Behold, your *ketubah* lies on the table,” rather, all his property [which he inherited from his deceased brother] is pledged to her *ketubah* [i.e., he cannot pay her out her *ketubah* and sell the rest, rather he must hold the whole of the deceased brother's estate as mortgaged to her *ketubah*]. So too, a man may not say to his wife, “Behold, your *ketubah* lies on the table,” rather, all his property is pledged to her *ketubah*. If he divorced her [after he had consummated the levirate marriage] she is entitled only to her *ketubah* [and he is at liberty to dispose of the rest of the property as he wishes; if, however, he does not divorce her, she has a lien on all his property]. If he, subsequently remarried her, she is [to enjoy the same rights as] all other wives, and is entitled only to her *ketubah* [from her first husband].

רבנו עובדיה מברטנורא

משתעבדי אא"כ תפסה. ומחיים דבעל בעינן תפיסה. והוא הדין נמי דפליגי אבספיים, דמאי שנא כספים מפירות תלושין. והלכה כחכמים: **הרי היא כאשתו**. שמגרשה בגט, ומחזירה. ולא אמרינן ויבמה אמר רחמנא ועדיין יבומין ראשונים עליה ולא תסגי לה בגט. והכי נמי כשגירשה הוה אמינא מצוה דרמיא רחמנא עליה הא קעבדה, ותיקו עליה באיסור אשת אח ולא מצי להחזירה, קמ"ל דאמר רחמנא (דברים כ"ה) ולקחה לו לאשה, כיון שלקחה הרי היא כאשתו: **ח כל נכסיו**. שירש מאחיו, אחראין לכתובתה: **גירשה אין לה אלא כתובה**. אבל כל זמן שלא גירש היו כל הנכסים משועבדים לה: **הרי היא ככל הנשים**. שהמגרש את אשתו ומחזירה, על מנת כתובה הראשונה החזירה. ואצטריך לאשמועינן הא ביבמה, דלא תימא אשתו היא דאיהו כתב לה כתובה מממונו, אבל יבמתו דלאו איהו כתב לה אלא נכסי בעלה הראשון הוא דהוה אחראין וערבאין, היכא דגרשה ואהדרה. אימא כתובתה מיניה, קמשמע לן:

קדם הוא, זכה. קדמה היא, ילקח בהן קרקע והוא אוכל פרות. כנסה, הרי היא כאשתו לכל דבר, ובלבד שתהא כתובה על נכסי בעלה הראשון: ח לא יאמר לה, הרי כתבתיך מנחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובה. (וכן לא יאמר אדם לאשתו, הרי כתבתיך מנחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתובה). גרשה, אין לה אלא כתובה. החזירה, הרי היא ככל הנשים ואין לה אלא כתובה בלבד: